№ 2. КИЇВ. СІЧЕНЬ 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

ПОКИ НЕ ПРИПЕЧЕ

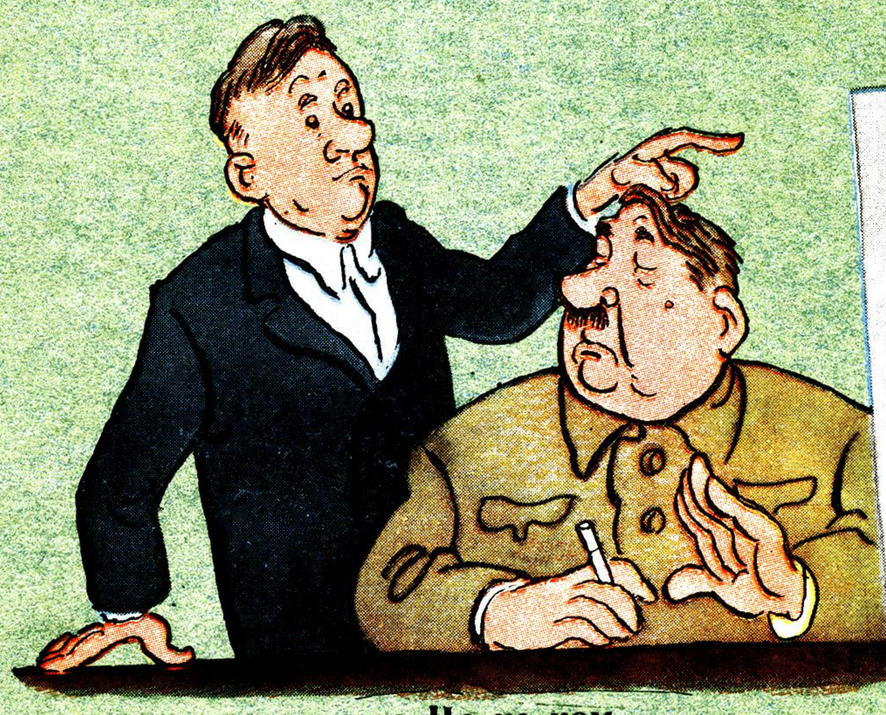

— Це не нам.

ТЕЛЕГРАМА

ШИРШЕ РОЗГОРНУТИ ЗМАГАННЯ, ДОМОГТИСЯ, ЩОБ КОЖНА МТС, КОЖНИЙ КОЛГОСП І РАДГОСП УСПІШНО ПІДГОТУВАЛИСЯ ДО ВЕСНЯНОЇ СІВБИ. ТРЕБА ВИКОРИСТАТИ ВСІ ФОРМИ ПОЛІТИЧНОЇ РОБОТИ В МАСАХ, ЩОБ ЗАБЕЗПЕЧИТИ НАЙБІЛЬШИЙ УСПІХ ВЕСНЯНИХ ПОЛЬОВИХ РОБІТ.

ТЕЛЕГРАМА

ДЕЯКІ КЕРІВНИКИ ЗВОЛІКАЮТЬ ПІДГОТОВКУ ДО СІВБИ, ВТРАЧАЮТЬ КРАЩІ СТРОКИ. ЦЕ МОЖЕ ПАГУБНО ВІДБИТИСЬ НА ТЕМПАХ І ЯКОСТІ ВЕСНЯНИХ ПОЛЬОВИХ РОБІТ

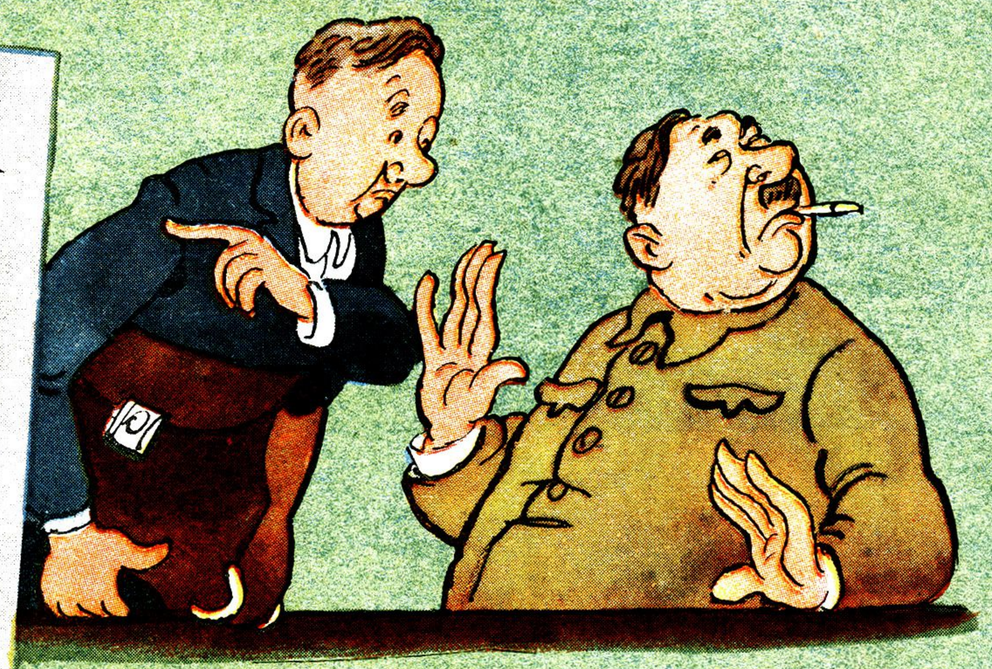

— І це не нам.

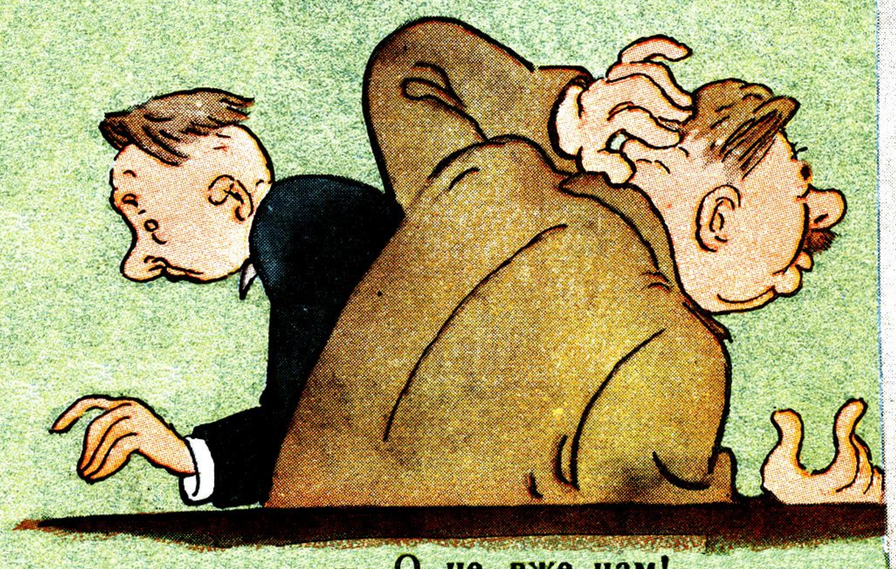

— О, це вже нам!

ТЕЛЕГРАМА

ЗА ЗРИВ ПІДГОТОВКИ ДО ВЕСНЯНОЇ СІВБИ- ОГОЛОСИТИ СУВОРУ ДОГАНУ З ПОПЕРЕДЖЕННЯМ

Мал. БЕ-ША

ЯНКІ НА КУРОРТІ
(КІНОХРОНІКА ПЕРЦЯ)

Американські загарбники вихвалялися, що вони почувають себе у Кореї, як на курорті.

Загоряння.

Фіззарядка.

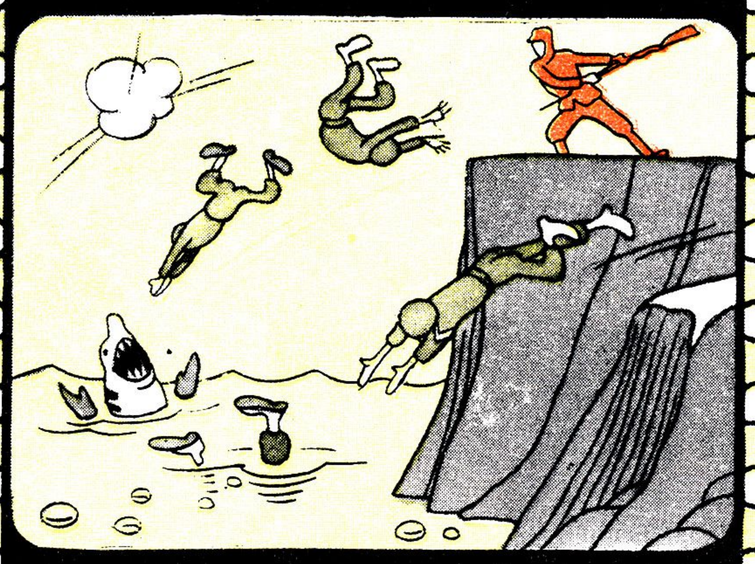

Водні процедури.

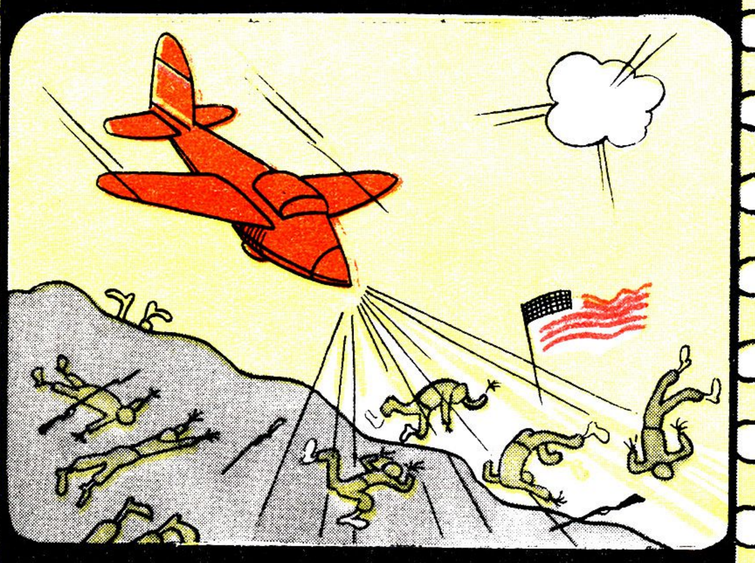

Гарячий душ.

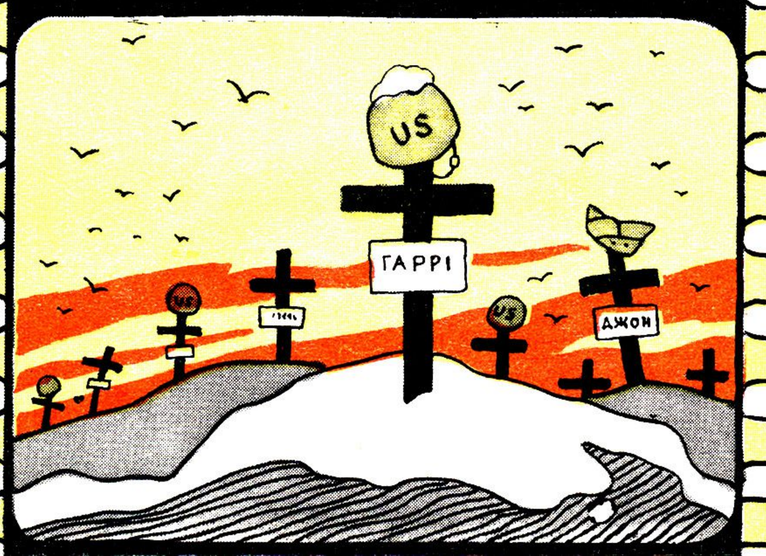

Здоровенькі були!

ЛИСТ ПОКИ ЩО НАЧАЛЬНИКОВІ ВІДДІЛУ РОБІТНИЧОГО ПОСТАЧАННЯ ТРЕСТУ «ЮЖТЯЖСТРОЙ» П. ЮЗОВИЦЬКОМУ.
Місто ХАРКІВ.

Вельмишановний поки що начальнику!

Коли прочитаєте мого листа — не лютуйте, голубчику, не розпалюйтесь і не посилайте сто чортів на мою голову. І не тратьте, прошу Вас, даремно сили на розшуки того, хто сповістив мені Ваші координати. У Вас є така звичка. Краще беріть та їдьте одразу до обласного прокурора товариша Савченка і просіться на прийом. І коли Вас покличуть до прокурорського кабінету й запропонують сісти (поки що на звичайний стілець),— сідайте, мобілізуйте всі залишки колишньої своєї совісті і починайте:

«Буває, товаришу прокуроре, так. На широкому, чистому лану, серед чудесної пшениці раптом виткнеться стебло осоту. Нікому й на думку не спадає, що серед такої благодаті може появитись зловредний бур'ян, а осотові цього тільки й треба. Він росте собі, обпивається земними соками, обкрадає пшеницю, і не вирви його своєчасно, дай йому волю,— він зовсім знахабніє. Він почне глушити сусідні колоски золотої пшениці, і йому здаватиметься, що так у природі й повинно бути, він думатиме, що цей широкий родючий лан орали, обробляли й напували вологою зовсім не для пшениці, а для нього, для осоту.

Перед вами, говорячи образно, сидить осот. Так-так, товаришу прокуроре,— осот! А простіше — рвач, шкурник, хапунець. У кого я такий вдався — не знаю, але знаю, що я ніколи не відзначався особливою порядністю і чесністю. Вже три роки я очолюю відділ робітничого постачання і три роки самопостачаюсь, рву, хапаю, що під руку попаде. Спочатку я діяв за принципом: рвати, хапати явно, звичайно, гріх, але потихеньку можна. А потім знахабнів, мені почало здаватися, що відділ робітничого постачання — це відділ самопостачання, і я почав діяти явно. Кожного року в радгоспі тресту, радгоспівськими кормами вигодовую 3—4 кабани. Одного їм, двох-трьох продаю. У цьому ж радгоспі тримаю кілька голів великої рогатої худоби, табун індиків, гусей, качок, курей. На ситих державних кормах моя худібка й птиця росте, аж гуде.

Мій дім, товаришу прокуроре, повна чаша. Все у мене є, всього нахапав... Повинен вам признатись, що рвач я і хапунець не звичайний, принаймні, не такий, як онде директор Ужгородської швейно-взуттєвої фабрики Гершкович. Гершкович за один рік потягнула з фабрики 5 дорогих костюмів, 5 суконь, 2 пальт, 30 метрів різних тканин, 19 пар взуття, і коли робкори написали про це в обласну газету — вона ні пари з вуст. Як тютя! Навіть нікого з роботи не зняла. А я не такий. Я рвач і хапунець особливого роду, я рвач і хапунець войовничий. Не мириться зо мною хто-небудь, пише на мене, викриває,— і я з ним не мирюсь. За комір і геть з радгоспу. За три роки вижив 24-х лише відповідальних працівників радгоспу — директорів, старших зоотехніків, агрономів».

Розкажіть, Юзовицький, прокуророві про все. Розкажіть, як Ви через торговельні точки відділу робітничого постачання реалізовуєте радгоспні овочі, а грошики берете собі, розкажіть, як... Одне слово, розкажіть, як на сповіді! А як побачите, що прокурор остаточно переконався, що перед ним, говорячи образно, сидить справді осот,— попросіть гарненько: хай посадить Вас, на який там строк положено садити за подібні речі, і «з богом», як кажуть. Гадаю, що прокурор не відмовить Вам у люб'язності.

Кланяюсь і шлю привіт від щирого серця!

Од Вашого ПЕРЦЯ.

СИЛА ЗВИЧКИ

Мал. Г. МАЛАКОВА

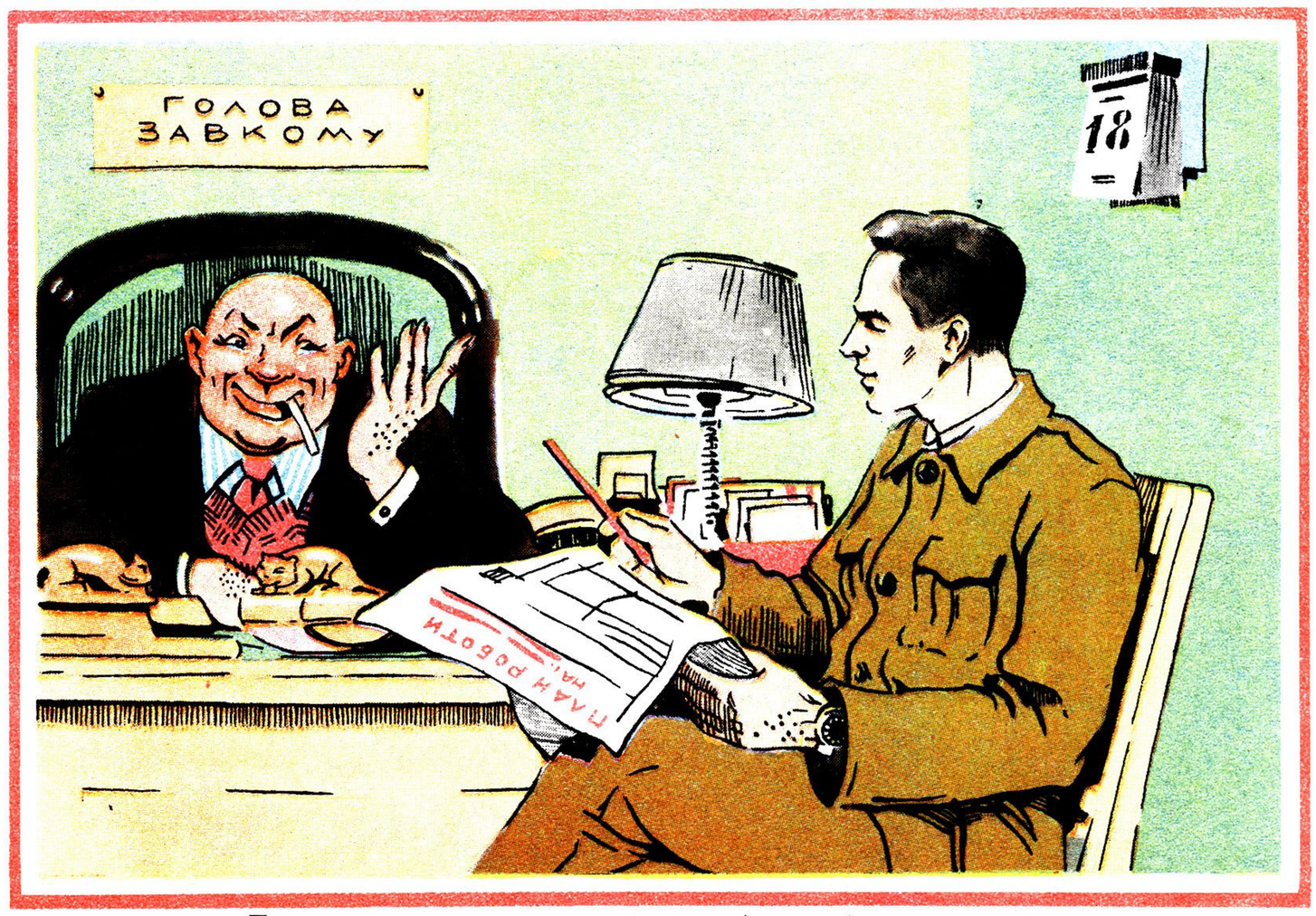

— Тут заплановано заходи по боротьбі з штурмівщиною, а ми ще нічого не зробили.

— Не біда! Натиснемо в останню декаду.

Мал. В. СЛИЩЕНКА

— Скоро знову на нашій вулиці свято.

НАЦІОНАЛЬНИЙ ГЕРОЙ

(По сторінках зарубіжної преси)

ТИСЯЧІ англійських солдатів гинуть далеко від батьківщини, воюючи Корею з наказу американського долара.

Обплутані, затуркані, обдурені лакузами долара — лейбористськими лідерами Еттлі й Бевіном, кладуть вони своє молоде життя за ганебну, чорну справу, так потрібну англійському народові, як моторові батіг.

Хто знає, скільки англійських солдатів загинуло у Кореї?

Хто знає їхні імена?

Приховують англійські правителі, слідкують, щоб імена загиблих у Кореї солдатів не потрапили на сторінки газет,— бояться уолл-стрітівські посіпаки гніву народного.

Та треба ж героїв! — Як же так — воюємо, доларового наказа рабськи виконуємо,— і щоб не було героя?!

Героя знайдено! Та ще якого! Просто тобі — Річард Левове серце!

На спеціальному цвинтарі в англійському місті Ільфорді — пишний похорон! Багату труну небіжчика вкрито прапорами Великобританського королівства й засипано квітами. Насипано високую могилу. Скульптори з архітекторами працюють над проектом монументального пам'ятника...

Для кого така торжественність? По кому такий глибокий траур серед лордів з лейбористами? Герой віддав своє життя за честь Великобританської імперії. Він служив, як повідомляють англійські газети, на військовому судні «Аметист», на тому самому судні, що в свій час вчинило провокацію у водах китайської річки Янцзи... «Аметист» хотів покарати непокірний китайський народ,— ну, а вийшло так, що китайський народ провчив «Аметиста»... Під час бою вищейменований герой, ризикуючи життям, геройськи ловив на «Аметисті»... миші. Бо герой — кіт! На ім'я — Шімон! Котові й дало по ребрах.

Газети — гвалт! Лейбористи з лордами — в плач!

Героя-кота нагороджують бойовою медаллю.

Кота лікують кращі лікарі у найкращій лікарні Англії.

Майже щодня протягом року випускаються бюлетені про стан здоров'я найвеличнішого героя Великобританії...

Не врятували кота: зойкнувши востаннє: — «ннняв!» («боже, мовляв, храни Еттлі!») — кіт урізав дуба.

Поховано кота з державними почестями, як національного героя...

Еттлі з Бевіном одягли траур.

Леді Астор править панахиди!

...Прості люди в Англії бачать, до чого веде їхню батьківщину лейбористський уряд, і нема нічого дивного, що урядові доводиться відшукувати героїв серед котів...

ЗАОКЕАНСЬКИЙ ЦИВІЛІЗАТОР

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Американський посол. — Плаха в двадцятому столітті?! Ганьба, генерале Франко! Клянусь честю, Америка цього не потерпить!

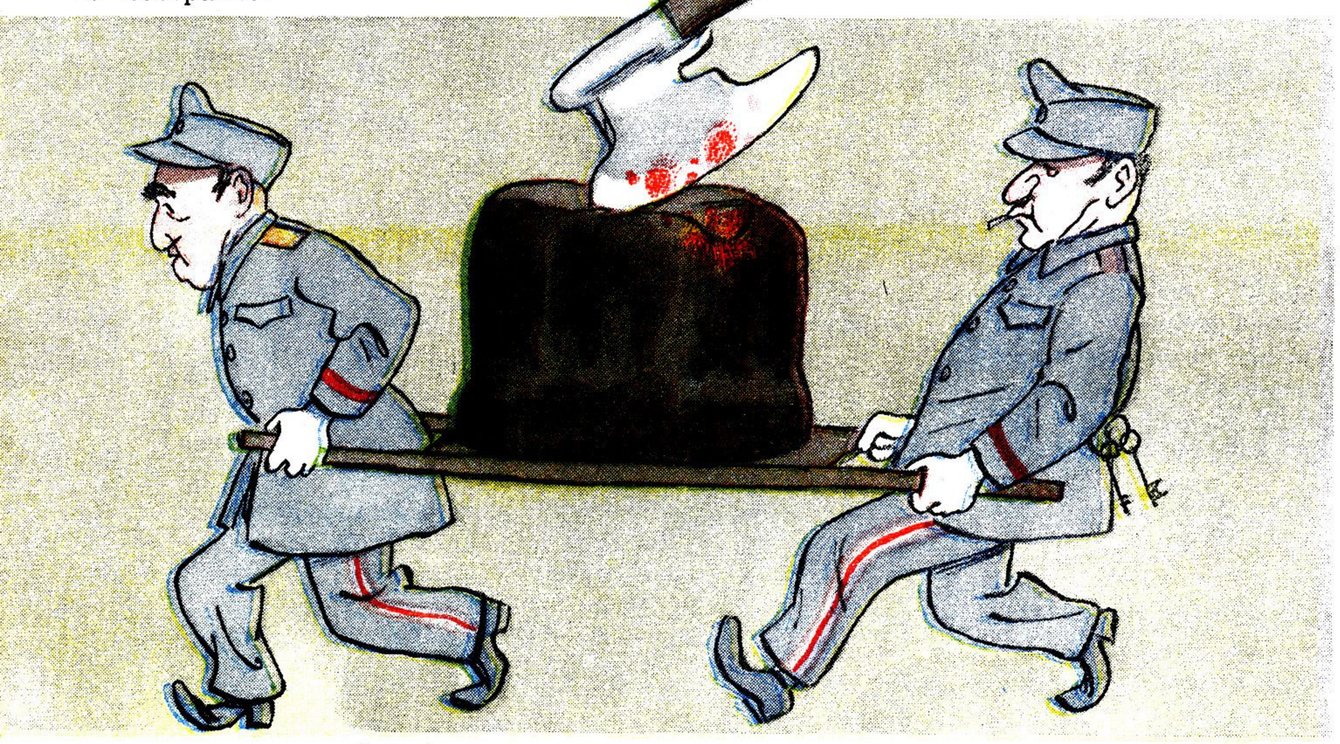

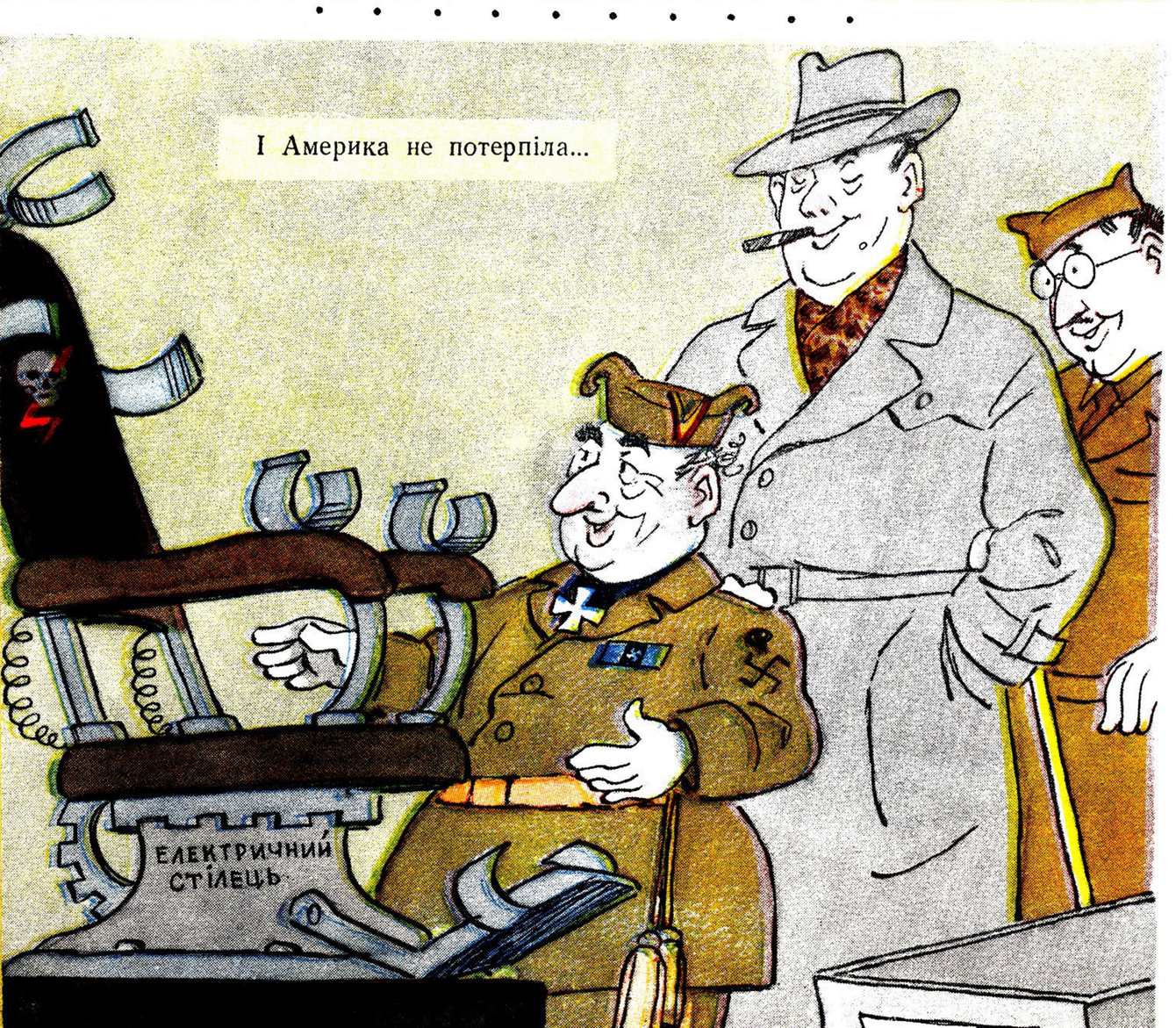

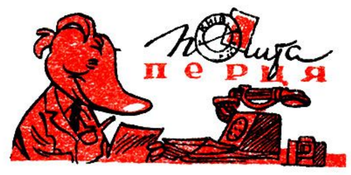

ВШАНОВУЄМО...

Ще навесні минулого року біля будинку райвиконкому в с. Тузли спорудили «Дошку пошани передовиків сільського господарства». Але досі жодне прізвище передовика не прикрасило цієї «Дошки».

Може в районі немає передовиків? Звичайно, є!

Може, пробачте, немає письменних, щоб записати передовиків на цю «Дошку»?

І письменні, звичайно, є.

Немає лише бажання в голови виконкому райради т. Іваненка вшанувати кращих людей колгоспного села.

Вшануй, Перче, хоч його на твоїх сторінках.

О. СТЕПАНОВ.

Тузлівський район, Ізмаїльської області.

ЖАРТ ІЗ ПАТЕФОНОМ

Не думали ми писати тобі, шановний Перче, цього листа. Напоумив нас т. Равчук С. В. — головний лікар Почаївської лікарні.

Відзначав Равчук день свого народження. Подарували йому патефона з пластинками. Весело було іменинникові. А потім почали вираховувати із зарплати співробітників лікарні гроші за той патефон. Сумно стало співробітникам.

Приймаючи патефон, Равчук сказав жартома:

— З таким подарунком можна і в «Перець» попасти.

І не помилився.

М. КУЧЕРУК.

Тернопільська область.

ДЕРЕВ'ЯНІ КОНИКИ

Основним транспортом для виїздів у колгоспи агрономів і зоотехніків Новопразького райвідділу сільського господарства служить звичайний дерев'яний ціпок. Не подумай, Перче, що десять агрономів і зоотехніків сідають на той ціпок верхи і гасають по району. Ні, ми вже вийшли з того віку, коли кожна паличка правила нам за огиря. Тепер ми беремо, як кажуть, ноги на плечі, а ціпок у руки і мандруємо по колгоспах.

Через те, що ми завжди перебуваємо в піших мандрах, нам важко написати тобі: думають чи не думають голова райвиконкому т. Кульчицький і зав. райвідділу сільського господарства т. Волошаненко внести які-небудь зміни в наше пересування по району. Хай вони тобі краще про це самі напишуть.

Агроном М. СОКОЛЕНКО.

Кіровоградщина.

ВСІМ ВИДНО — І НІКОМУ НЕ ОБИДНО

Який же чудовий у нас парк! На цілих 40 гектарів розлігся він.

І які чудесні господарі доглядають отой наш чудовий парк!

Ти, Перче, мабуть, гадаєш, що доглядає наш парк райкомунгосп? Бери вище. Весь райвиконком і райком партії доглядають його, бо обидві ці організації розміщені тут же, в парку.

Влітку зелень закриває обрій. А от тепер, взимку, перед вікнами кабінетів голови райвиконкому і секретаря райкому партії відкривається широка панорама. Видно всі дерева — від близьких до найдальших. Видно, як ті дерева одне по одному вирубують на паливо. Видно навіть тих, хто їх по-хижацькому нищить: Семена Пархоменка, Йосипа Дякуна, Семена Деренька та інших.

Все це видно, і нікому не обидно. Ні завідуючому райкомунгоспу, ні голові райвиконкому, ні секретареві райкому.

Л. КОМАРНИЦЬКИЙ.

Жовтневий район, Одеської області.

ЗАВОДСЬКИЙ ГУМОР

ЧУДО-АГРЕГАТ

Подивіться на плакат:
Що за чудо-агрегат?!

Встановили ми машини
Найновіші, тільки, бач,

Оцієї ось «махини»
Не наладимо, хоч плач!

Тим, хто в цьому винуватий,
Тим, у кому — корінь зла,
Треба баню влаштувати,
Щоб аж пара з них ішла!

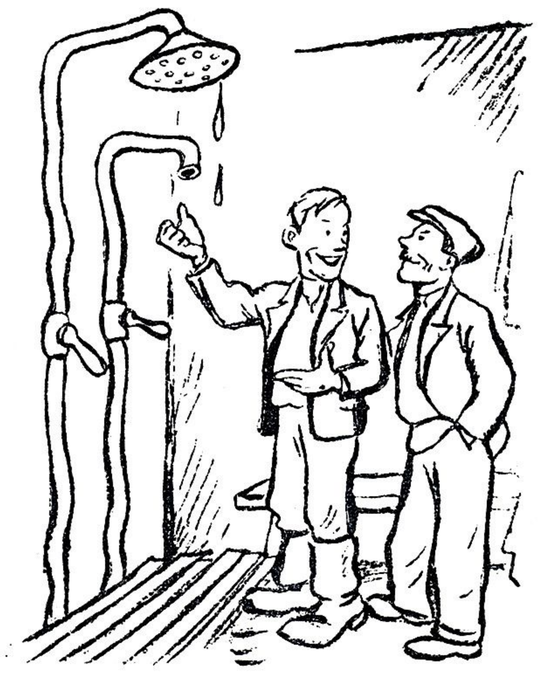

(З багатотиражки «ДНЕПРОВСКИЙ МЕТАЛЛУРГ» ордена Леніна заводу «Запоріжсталь»)

Казанківська культура

Що таке культура райцентра?

Правда, дивне запитання.

І дивне, і навіть образливе.

А от працівників районного центра Казанки, на жаль, доводиться про це запитувати.

НА ПІДСТУПАХ ДО ПОЛЮСА

Казанку називають «північним полюсом» Миколаївської області. З Миколаєва до «полюса» треба їхати 130 кілометрів залізницею і ще 10 «на своїх». На «чужих» тут не дуже в'їдеш, бо воно, хоч і «північний полюс», та все ж південь, і в природі часто буває оте, що зветься «ні саньми, ні колісьми».

У вокзалі негоди не пересидиш — холодно, брудно, вогко, а в буфеті ні «холодного», ні «гарячого». Так що облиш надію всяк, хто сходить на станції Казанка! Підіткніть поли, пригадайте стару дідівську мудрість «свої ніжки краще повозки» і пускайтеся берега.

Дорога пливе і ви пливіть. Трохи побуксуєте, трохи наберете в чоботи, дізнаєтеся від місцевих людей, що ваші ноги місять трасу, яку мали забрукувати ще на початку осені минулого року, і вам полегшає. Ви обов'язково скажете кілька міцних слів на адресу зав. райшляхвідділу (хай легенько гикнеться т. Рибальченкові!) і похвалите його за те, що відрекомендував так райцентр ще за 10 кілометрів від його центра...

А ВДОВИНЕ СЕРЦЕ...

Штурм полюса закінчено. Форсовано 10 кілометрів важкого шляху. Швидше до готелю!

— А в нас готелю немає. Є тільки Фадіївна.

— А хто це — Фадіївна?

— Це вдова Олександра Фадіївна Мерзликіна. В неї, як правило, зупиняються всі приїжджі. Дешево, затишно, чисто, тепло.

Фадіївна зустрічає приїжджих гостинно. Їй навіть приємно виручати Казанківський райкомунгосп з неприємного становища. А то що б він робив без Фадіївни!

У неї широке коло знайомих серед відповідальних працівників Миколаївської області, які частенько зупиняються тут. Вони, видно, задоволені з її готелю. Бо коли б були незадоволені, то давно б уже сказали Казанківському комунгоспові: постав хату з лободи, а в чужую не веди!

Правда, зав. райкомунгоспу т. Юрков ставить хату для готелю. Та Фадіївна не журиться. Вона Юркову натуру знає. Він не дуже квапиться. Не перший рік уже ставить!

Кажуть, що готель — це візитна картка міста або райцентра. Видно, довго ще на візитній картці Казанки стоятиме: «Олександра Фадіївна Мерзликіна. Приватний готель. Дешево і зручно».

У РАЙЦЕНТРІ, У ШИНОЧКУ...

Казанківці кажуть, що від Фадіївни до Лучкіна один крок. Розуміти це треба так: кожен, хто ночує у Фадіївни, «чайної», якою відає т. Лучкін, не мине.

Від станційного буфету «чайна» ця відрізняється лише тим, що тут є і чай, і інші «гарячі» напої. І здачі тут дають не розмінною монетою, а... розсипними цигарками.

Принцип обслуговування відвідувачів тут нескладний:

— Вам чаю? Підождіть... Вам горілки? Будь ласка... Книгу скарг? Немає нашого зава. Книга в нього...

Потім книгу знаходять на кухні. Виявляється, що разом з ковпаком, фартухом та ополоником книга скарг перебуває на озброєнні повара. Вона служить течкою, де зберігаються накладні на продукти. Так спокійніше: і скарг не пишуть, і документи цілі.

НЕ В ТІМ РІЧ, ЩО В ХАТІ ПІЧ...

У Казанці холодно, як на полюсі. Не скрізь, правда. У райкомі КП(б) України і в райвиконкомі, наприклад, тепло. Зате в редакції місцевої газети «Червоний прапор», органі вищезгаданих шановних організацій, як ото в Панаса Мирного: «У хаті така холоднеча, що аж вовки виють».

Сидять у тій хаті працівники редакції — черговий номер готують. І холодно їм так, що, якби не вміли дрижати, то замерзли б!

А заступник відповідального редактора, він же другий секретар райкому КП(б)У т. Плешаков, сидить у райкомі. Йому жарко. Жар-

ко, незважаючи на холод у редакції і холодне ставлення райкому до свого органу.

* * *

І в районній бібліотеці-читальні холодно. Сидять бібліотекарі, хукають на руки і задубілими пальцями заповнюють читацькі абонементи, складають каталоги.

— А як же ви грієтесь, дівчата?

На обличчях бібліотекарів проступає весела посмішка.

— Трохи ентузіазмом, а трохи так...

Майже половина книжкового фонду бібліотеки лежить на стільцях. Щоб знайти потрібну книжку, треба по одному перекидати мало не три тисячі томів. Жаркувато дівчатам доводиться!

Петро Петрович Афанасьєв, зав. райвідділу культосвітньої роботи, сидить собі в теплі і пише до Миколаєва про свої досягнення: «...Бібліотека має 500 читачів у Казанці і 300 у районі...» А про те, що в бібліотеці холодно, не пише.

* * *

І в районному Будинку культури холодно. Холодніше, ніж у редакції, ніж у бібліотеці. Той, хто потрапляє туди, бігає надвір грітися. Там, кажуть, стоїть мороз не тільки тому, що не топиться, а й тому, що нічого не робиться...

ДО ТОЧКИ...

— Ні, ми навіть районної партконференції в залі Будинку культури не проводили, — розповідає секретар Казанківського райкому партії Іван Іванович Хищенко.— Не ризикнули! Зал страшенно холодний і, правду кажучи, небезпечний... Ми натопили фойє і засідали там...

Шкода, що, виступаючи по звітній доповіді райкому, ніхто з комуністів не спитав у т. Хищенка:

— Іване Івановичу, а чому ми засідаємо не в залі, а в цьому, вибачте на слові, «фойє»?

Цікаво, що відповів би т. Хищенко на це каверзне запитання? Чи ризикнув би одверто сказати:

— Ганьба нам, товариші! Довели ми наш центр культурно-масової роботи до точки.

Ні, до такого ступеню самокритики т. Хищенко на райконференції не дійшов...

У грудні в Будинку культури не було жодної лекції, а мало їх за планом одбутися п'ять. Із чотирьох запланованих молодіжних вечорів відбувся один. Танцювали під баян. Було холодно й скучно. Порозходилися рано— мовляв, спасибі вам не за те, що грали, а за те, що перестали.

У плані Будинку культури є ще й такий пункт: «Належно упорядкувати методкабінет». І впорядкували. Інструктора-методиста звільнили, а приміщення віддали в оренду філіалові Вознесенської школи механізації...

Звичайно, краще вже школа механізації, ніж нічого.

НІ ПОЧАТКУ, НІ КІНЦЯ

Де можна у Казанці купити книжку? У культмазі, звичайно. Туди йдуть і вчителі, і школярі, і колгоспники. Доходять до культмагу і зупиняються. Більше 3-х покупців, од сили чотирьох, туди ввійти не може. У магазині ніде повернутися. Книжки лежать тут насипом, сиріють, псуються. У такій купі навряд чи вибереш, що тебе цікавить...

Увечері казанківці ідуть до Будинку культури дивитися кіно. Глядачі вибирають місця так, щоб бува не впала з стелі штукатурка і щоб на голову не капало.

Гріючись, глядачі гупають ногами, інколи навіть заглушуючи звук.

Часто картини не мають початку, середини, кінця. Глядачам надається повне право пускати в хід власну фантазію і самотужки домальовувати зміст фільму. Інших картин Миколаївський облкінопрокат на «північний полюс» області не надсилає.

* * *

... Казанка — центр великого й міцного сільськогосподарського району. Центр політичний. Центр адміністративний. Але не культурний. Дані для цього в Казанки є, а бажання в керівників району немає. Вони занедбали культуру свого райцентра і примирилися з цим.

Ол. ГРОМОВ,
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.

с. Казанка,
Миколаївської області.

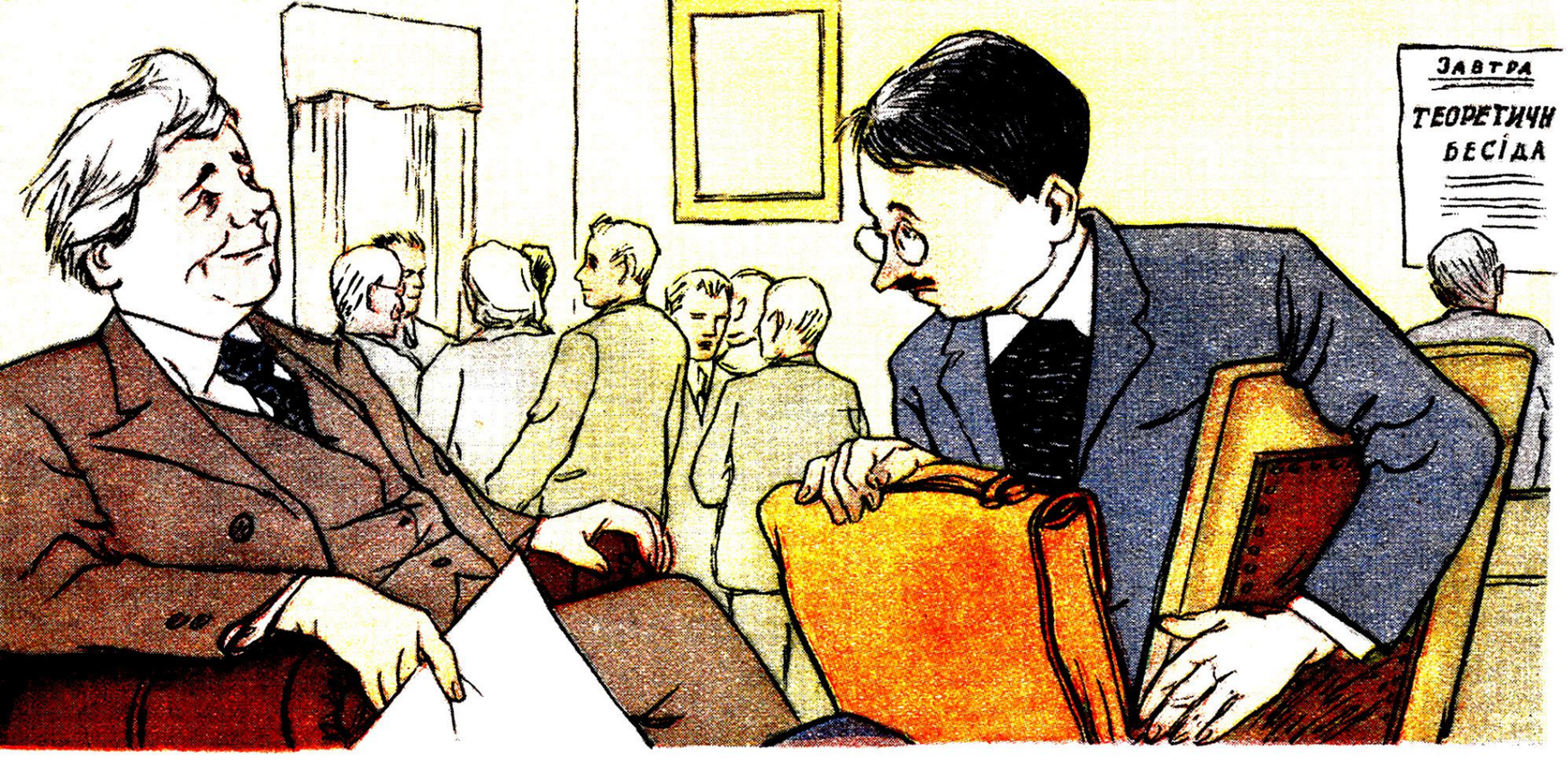

Мал. С. САМУМА

СЕРЕД САМОСТІЙНО НЕВИВЧАЮЧИХ

— Ти підготувався до теоретичної співбесіди?
— Ой, ні...
— От безсовісний! У кого ж я конспекта перепишу.

Дмитро БІЛОУС

РЕДАКТОР І ПОЕЗІЯ

Ой редактор був колись у одній газеті! —
Музи — й духу не терпів в себе в кабінеті!

Бо для нього, як в меню локшина найгірша, —
Так в газеті, як вогню, він боявся вірша.

За ефектністю статей був завжди в погоні.
Вірші ж рідко друкував і лише «сезонні».

Ось поет зайшов. А він в цигарковім димі:
— Вірш не йде... з простих причин: в мене ж он озимі...

Другий ось поет влетів. — Видно, що в ударі! —
А редактор: — Сто чортів! В мене ж саме ярі!..

Що? На поводку нам буть в капосної музи?
Нас же кури заклюють з планом кукурудзи!

Та не всякі ще рядки і на вірші схожі:
Надрукуєш часом їх, а вони... негожі!

Рискувати з кожним днем? Та нема резону —
Ще за вірші попадем десь до фейлетону!

Потім кайся, визнавай, бий себе у груди.
А утримайсь, не друкуй — так певніше буде...

Так він жив і поживав. Що ж із ним стряслося,
Що тепер лютує, рве на собі волосся?

Тим, що віршів не вміщав, справу лиш погіршив,
В фейлетон за те попав, що боявся віршів!

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ

ПОРВАЛИ ЖИВОТИ робітники і службовці Чернігівського вагонного депо, побачивши костюми для середнього командного складу, що прибули на матеріальний склад. Сміялись вони з коротких рукавів, з височенних комірів і найбільше з бракоробів Одеської швейної фабрики ім. Володарського.

ЗАСІВ У ПЕЧІНКАХ відвідувачів зі своїми бюрократичними порядками керуючий Талалаївською філією Держбанку (Сумська область) т. Бодун Ф. Я. В кожній, навіть найдрібнішій, справі відвідувачам доводиться по кілька разів оббивати пороги його кабінету.

ДИВОВИЖНИЙ ВИПАДОК. Нещодавно у райцентрі Верба (Ровенська область) у паспортному столі приймали відвідувачів. Здивуванню мешканців не було меж.

ПЕРЕВАНТАЖЕНИЙ ЛІТЕРАТОР

— Я не бачу у вас книжок... Невже ви не читаєте?
— Коли ж мені читати? Я книги пишу.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

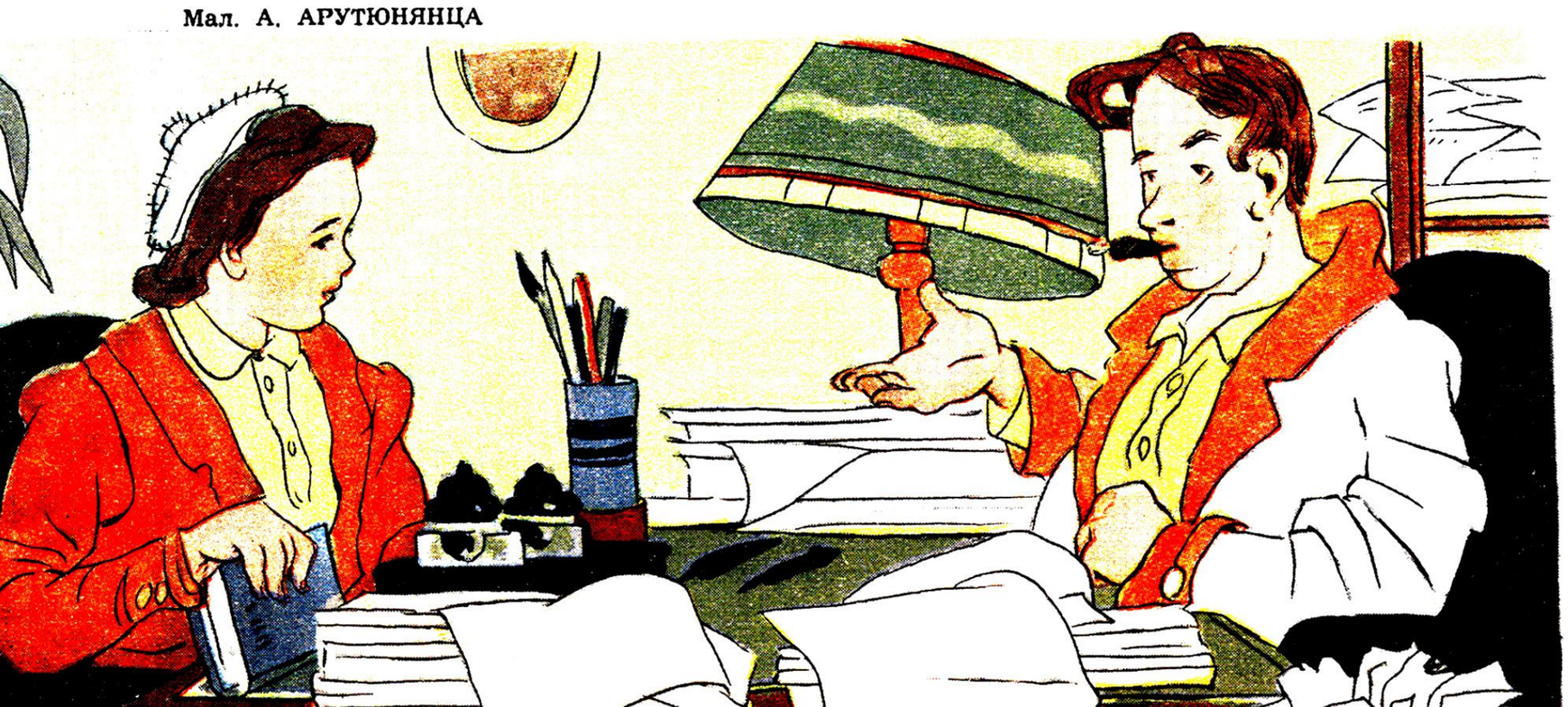

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

„КОТИГОРОШКО"

1

Вже якщо судити строго,
То Кузьмі не повезло:
Меншого на зріст за нього
Не було на все село.

— Чи воно така порода
Чоловікові бува?
Чи сама б сказать природа
Витіва такі дива?

Хтозна, що в тім за причина,
І в тямки я не візьму? —
Бідкався отець за сина,
За свого ж таки Кузьму.

Не тому, що по натурі
Він такий причепа був,—
Ні, на власній батько шкурі
Куций ріст отой відчув.

Пан приймав його (глумота!)
В двадцять літ за малюка
І платив у день не злота,
Як усім, а п'ятака.

А ходив бувало з ціпом,
То завжди глумивсь глитай:
«Куций надто!..»
Зуби зціпить
Та й потягне в інший край.

Син же — серця половина,
Як ведеться там йому?
Бідкався отець за сина,
За свого ж таки Кузьму.

А Кузьмі все дуже просто,—
На заводі третій рік
Із своїм маленьким ростом
Важний був він чоловік:

Член цехкому і завкому,
Ледве не лауреат,
Знову ж член бюро райкому
Другий рік уже підряд.

Пише сам: — Живеться гарно,
Добре йдуть мої діла!

І додому регулярно
Дві-три сотні посила.

От за це отця й вітає
У колгоспі весь народ.

Та старий не довіряє,—
Сам рушає на завод.

2

Здалеку завод угледів:
В небі полум'я мечі,
В хмарах золоті ведмеді
Борушкалися вночі,—

То на жар-птиць оберталась,
І метались без кінця,—
Погасали й знов займались,
Наче райдуги-сонця.

Як згадає, то в самого
Очі світяться й тепер.
На завод повів старого
Сам найстарший інженер.

У цеху старий зам'явся,
Страшно стало тут йому...
Був би втік, та побоявся
Тіні кинуть на Кузьму.

Раптом він розправив плечі,
Зір засяяв, мов кришталь,
Як з мартенівської печі
Випускати стали сталь.

Ворухнулася за хлопця
Гордість в батьковій душі,
Як по вінця стало сонця
В двістітонному ковші.

Як того ковша легенько
Кран рухливий підхопив.
Він аж скрикнув: — Ох, ти ж, ненько!
Ще таких не зрів я див.

Двісті тонн і, як пір'їну,
У повітря підійма...

Це розкаже батько сину.
— Ну, а де ж мій син Кузьма? —
В інженера він питає.
Інженер не поспіша:

— То ж ваш син і підіймає
Двістітонного ковша,
Він і є над тим-от краном
Повновладним, справжнім паном.—

Зблід старий, помовчав трошки,
Гордість тут його взяла:
— Не Кузьма,— Котигорошко!
Ось які воно діла!

Не в малому зрості скруха.—
В батька радість на виду:
— Значить, суть у силі духа,
У суспільному ладу!

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

«...Державний план розвитку птахівництва не виконується, багато колгоспів досі або зовсім не мають птахівничих ферм, або мають дрібні, низькотоварні ферми»:

(З постанови лютневого Пленуму ЦК КП(б) України).

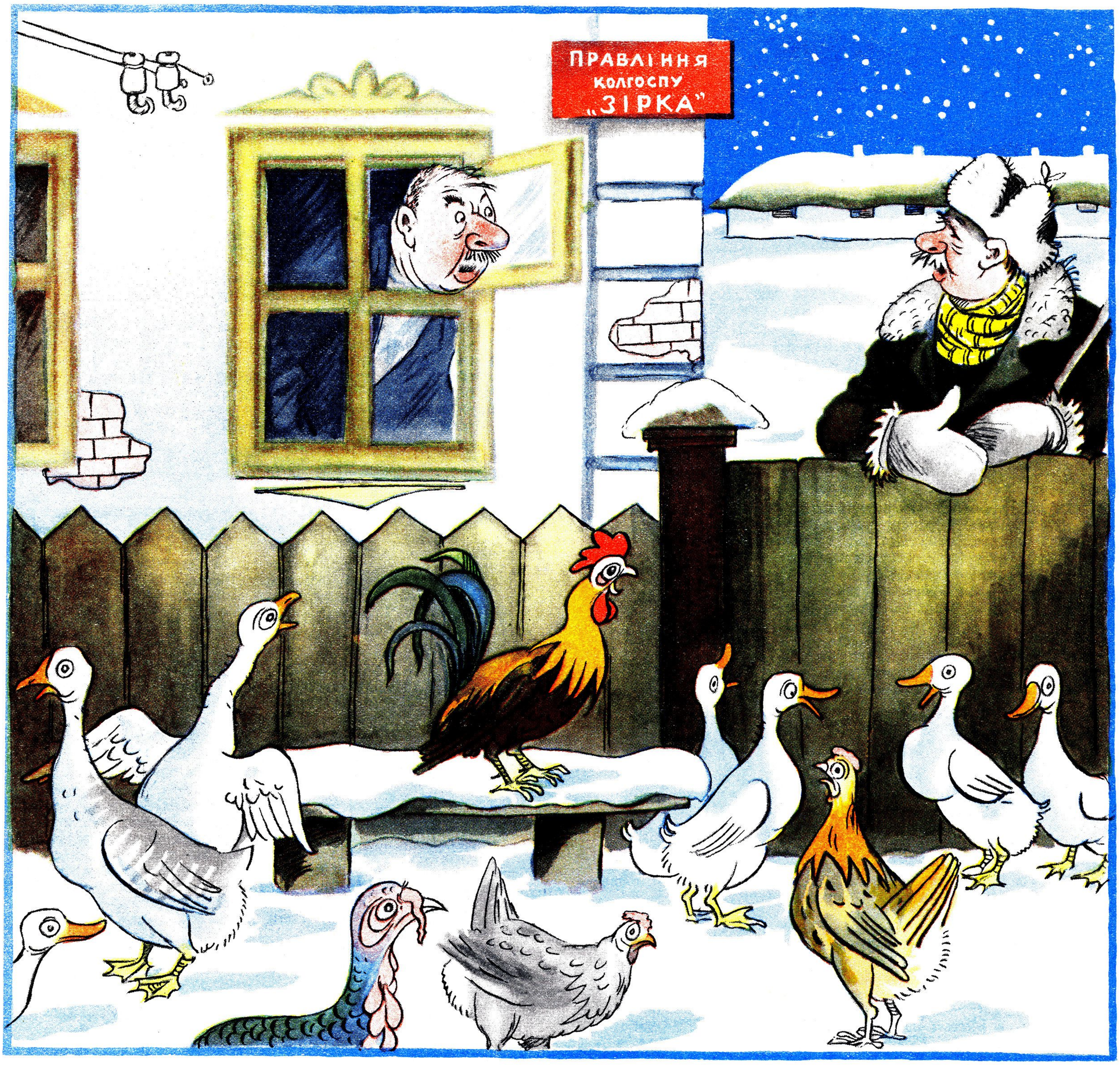

Голова колгоспу: — Що тут за галас?
— Та от в колгосп просяться!
— Невелика птиця — підождуть!

Перечниця

ЗАГАДКА І ВІДГАДКА

СУДДЯ Шпиківського району (Вінниччина) т. Гудзенко залишив свій власний новенький будинок і перебрався у державну квартиру...

Отож вам і загадка: відгадайте, чому суддя так розсудив?

— Давно відгадали! — одвітять хором шпиківці.— По-перше, якби він жив у своєму будинку, то тільки не платив би за квартиру. І все. А так — Гудзенко не тільки не платить державі за квартиру ні копійки з 1944 року, а навпаки — бере щомісяця по 150 карбованців квартплати з бухгалтера райспоживспілки т. Бондарчука, що живе в його будинку.

По-друге, якби Гудзенко жив у своєму будинку, то йому треба було б водити на налигачі свою корову пастися у фруктовий сад дитячого садочка. Тепер же — корова сама все літо випасається у фруктовому саду, бо межує він з його квартирою. А корову ж за шкоду не притягнеш до суду, вона ж не суддя, законів не знає.

По-третє, якби Гудзенко жив у своєму будинку, йому довелося б брати у мішок фураж (який надходить для коней) і носити додому. А тепер носити фураж не треба, його на місці поїдають свині, корова і кури хазяйновитого судді.

Оце вам і вся відгадка.

ХТО ГОЛОВА?

НАБРАВСЯ біди кіномеханік Чепурнов у колгоспі ім. Шевченка, Лебединського району на Сумщині. Він відважився не пустити в кіно без квитка жінку голови колгоспу.

— Гар-разд,— сказала вона.— Завтра ви свою апаратуру понесете на плечах.

Сказала — зав'язала. Два дні пролежала апаратура в селі, бо, підкоряючись наказові жінки, голова колгоспу т. Чепик не давав механікові коней.

Важко після цього розібратись, хто в колгоспі голова: Чепик чи його жінка...

І чи взагалі є голова в цьому колгоспі?

В. о. ДРУЖИНИ

У ВАСИЛЯ Захаровича Черкашина, агронома колгоспу ім. Ворошилова (Кам'янсько-Дніпровський район, Запорізької області) — роботи по горло.

Чим, думаєте, так зайнятий колгоспний агроном? Організацією агронавчання? Підготовкою до весняної сівби?

Помиляєтесь! Василь Захарович важить крупи і цукор, міряє ситець, торгує милом, гасом, цигарками...

Василь Захарович Черкашин ретельно виконує обов'язки своєї дружини — завідуючої сільмагом. Виконувати обов'язки агронома йому ніколи.

М. САЛТИКОВ-ЩЕДРІН

ПЕРША РОЗПОВІДЬ ПОД'ЯЧОГО

(УРИВКИ)

Живі перекази, та віри їм не ймеш...

До 125-річчя з дня народження великого російського письменника-сатирика.

...Цей чоловік справді, скажу вам, був надзвичайний і на всі діла предотепнющий. Міністром йому бути справжнє місце з його розумом; один гріх був: до напитку мав не те, що пристрасть, а так — якусь несамовитість. Побачить, було, карафу з горілкою, та так і затремтить увесь. Звичайно, і всі ми цього дотримувались, та все ж у міру: сидиш собі та благодушествуєш, і ледве-ледве, що на підпитку; ну а він, скажу вам, міри не знав, напивався навіть до огиди на лиці.

— Я ще як дитиною був, — каже, бувало, — так матінка мене з ложечки горілкою напувала, щоб не ревів, а в сім років так уже й батечко по скляночці на день видавати почав.

Так от такий-ось пройда і навчав нас усього.

— Моє, каже, браття, слово буде таке, що ніякого діла, будь воно святого великодня святіше, не слід робити дурно: хоч гривеник, а злупи, руку не псуй.

...Потішний це був чоловік, що й казати. Хоч за що б узявся, все у нього так виходить, що любо-дорого дивитись.

Приїде, було, в розправу і розкладе всі оті апарати: токарний верстат, пилки різні, терпуги, свердла, ковадла, ножі такі страховинні, що хоч би й бугая ними різати; як збере на другий день бабів з малечею, і пішла вся ця фабрика в дію: ножі гострять, станок гуркотить, малеча реве, баби стогнуть, хоч святих геть винось. А він собі важно так походжає, люлечку покурює, до чарочки прикладається, та на фельдшерів погримує: «Гостри, мовляв, погостріше». Дивляться дурні баби, та ще дужче голосять.

— Дивись, тітко, либонь зовсім дитину збавить ножакою. Та й сам, бач, п'яний який!

Поголосять-поголосять, та й почнуть перешіптуватись, а через півгодини, дивись, і вийде всім одне рішення: дасть хто карбованця — іди додому, а не дасть, так всю руку відчикрижить.

...Або ось, добродію, холера; на ту пору вона до нас уперше в гості завітала: однак губернію нашу бог милував. Одержуємо ми ото із губернського міста указа, що, мовляв, так і так, вживіть пильних заходів. Думали ми довго, які тут заходи брати, і все ж не придумали, а супроти волі начальства йти не наважились. «Дурні, — каже, — ви всі; ось подивіться, яких я заходів уживу». І справді, поїхав він другого дня в повіт і взяв з собою — що б ви думали? Та ні, не вгадаєте! Взяв, добродію, тільки клістира! В першу-ліпшу волость приїде, народ зжене і говорить:

— Так ось, православні, холера промежи вас ходить, начальство лікувати велить; роздягайтеся всі.

— Та годі-бо, Іване Петровичу, ми як є на все здорові.

— Це ти, дура-борода, дурним ділом так мізкуєш. А ось бачиш указ!

— Бачимо, батечку.

— А ось оце бачите, православні?

Показує на клістир.

— А штука це така, що начальством самим для вас надіслана, і хто дасть за ліки двогривеного, тому буде тільки кінчик, а хто не дасть, увесь устромлю! Зрозуміли?

Мнуться мужички, чи не обдурює, мовляв, лікарчук, та ні, бумагу показує, і не білу бумагу, а списану. Ну, й кінчається справа, як завжди. Таким-ось маніром він усі до одної волості об'їздив; скільки він тоді грошей навіз! Та з нас же потім і сміється!

І не можна ж сказати, щоб діла ці до начальства не доходили: доходили, добродію, і піймати його намагались, та не на того натрапили — такі штучки відчебучує під носом у самого начальства, що живота порвеш зо сміху. Було у нас ото рекрутський набір оголошено, ну й Іван Петрович, само собою, найжвавішу тут участь брав. Такі випадки, скажу вам, були для нього найвигідніші, і він сміючись набір той своїм сінокосом називав. На ту пору був начальником губернії такий звір, що ууу!! (І в давнину такі скареди проривались).

Ось і надумався він упіймати Івана Петровича, — узяв він та й навчив міщанинчика: «Піди, мовляв, ти до лікаря, поясни, що ось так і так, перебуваю на рекрутській черзі, не по сущій справедливості, сім'я велика, чи не буде батьківської ласки». Ще й додаточком забезпечив, та таким, знаєте, все півімперіалами, та так, щоб у лікаря нутро зайнялося, а за огорожею і свідки, і все як слід влаштовано: загинув Іван Петрович, та й усе тут. Тільки взнав він про цю напасть заздалегідь, від якогось милостивця, і сидить собі як ні в чому не бувало. Ну й достеменно приходить ото міщанинчик, викладає все докладно і додаточок на стіл кладе. Як він все це розказав, як розлютується мій Іван Петрович, та до нього:

— Я-а-а-к? Ти підкупляти мене? Та хіба я фальшиву присягу прийняв? Душі, чи що я своїй ворог, царства небесного не хочу?!

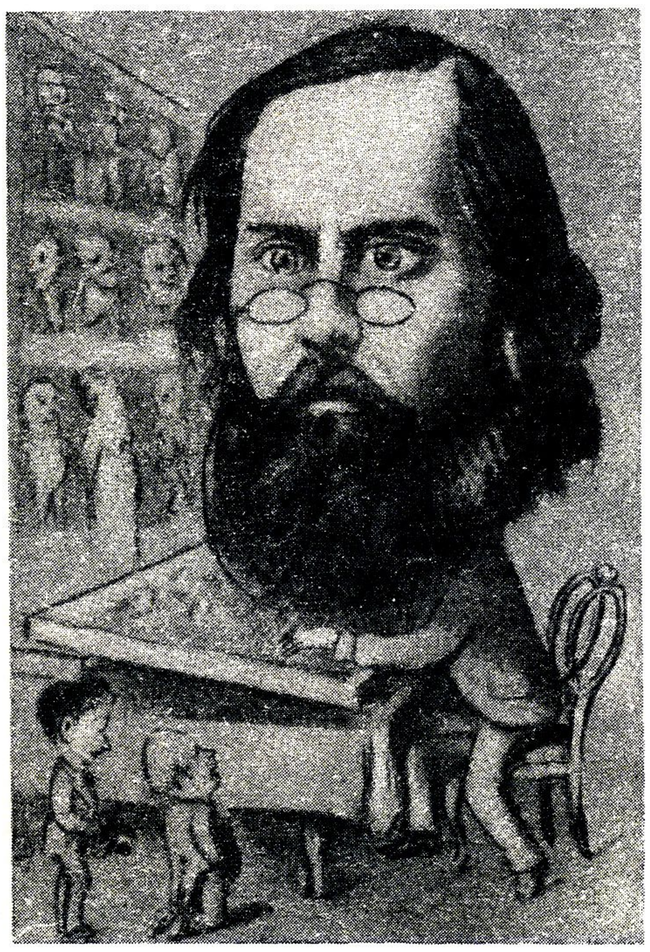

Салтиков-колекціонер.

Карикатура 70-х років.

Та як гупне кулаком об стіл — золоті так і покотились по підлозі, а сам ще дужче кричить:

— Геть з моїх очей, анафема! жени його, ось так, у шию його, кулаками в потилицю!

Міщанинчика вигнали, та другого дня не вагаючись і забрили в присутствії. А імперіальчики на підлозі зібрали! Ой, і сміху ж у нас було!

...Один був гріх у нього на душі — інородця згубив. Ось як це було. Повіт наш, відомо вам, панове, лісовий, і все більше живуть в ньому інородці. Народ дуже простодушний і заможний...

Отож ходив один інородець білку полювати, та й надало йому якимось маніром ненавмисне плече собі прострелити. Добре. Само собою, слідство; ну, ненавмисне, так ненавмисне, і суд повітовий рішив справу так, що залишити, мовляв, цю обставину на волю божу, а мужичка віддати на лікування повітовому лікареві. Одержав Іван Петрович указа із суду — скучно їхати, далеч жахлива!

Одначе згадав, що мужик заможний, тижнів зо три перечекав, та як трапилось у тих краях по службі бути, і до нього заодно заїхав. А у того тим часом і плече зовсім загоїлось. Приїхав, прочитав указ.

— Роздягайся, — говорить.

— Та в мене, бачка, плечем зовсім здоров, — говорить мужик, — уже п'ятим тижнем здоров.

— А оце бачиш? бачиш, ідолопоклоннику ти такий, указ його імператорської величності? бачиш, лікувати тебе велено?

Робити нічого, роздягся мужик, а він йому і давай по живому місцю колупати. Реве дурень не своїм голосом, а він тільки сміється та бумагу показує. Тільки тоді закінчив, як той три золотих йому дав.

— Ну, каже, бог з тобою.

Знадобилися Івану Петровичу знову гроші, він знов до інородця — лікувати, та таким маніром більше року його морив, доки всіх грошей не висмоктав. Схуд мужичок, не їсть, не п'є — марить лікарем. Однак, як помітив, що далі вже нічим поживлятись, перестав їздити. Відпочив мужик і дивитись веселіше став. От одного разу й випало якомусь чиновникові, зовсім сторонньому, проїжджати повз те село, і запитай він у селян, як, мовляв, живе такий-то (його багато чиновників, по хлібосольству, знали). От і кажуть мужикові, що тебе, мовляв, якийсь чиновник питав.

І що ж, добродію? Вдарило йому в голову, що це знов лікар лікувати його хоче; пішов додому, нічого нікому не сказав, та вночі й повісився...

Так от які люди бували в наш час, панове; це не те, що неотесані хабарники чи з великої дороги грабіжники; ні, все народ-аматьор був...

КОРАБЛІ ПУСТИНІ

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

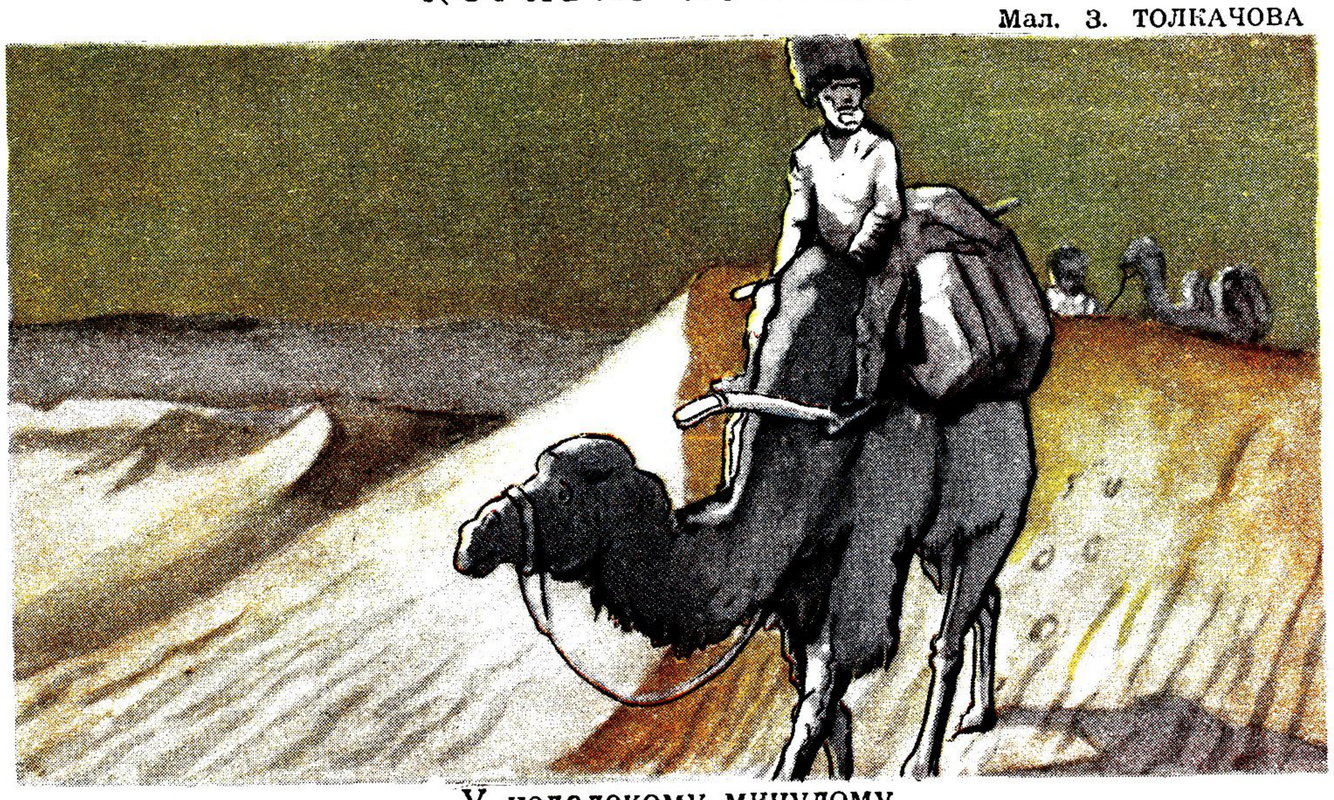

У недалекому минулому.

У недалекому майбутньому.

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ОСЕЛ — ВИБОРЕЦЬ

Одним із 50 обмежень, існуючих в 48 штатах Америки для того, щоб не допустити трудящих до участі в державному житті країни, є майновий ценз. Проти цього цензу ще в кінці 18 століття виступав відомий американський політичний діяч Томас Пен. В одній із своїх промов Пен говорив:

«Перед нами людина, яка має сьогодні власного осла, і цей осел коштує 60 доларів. Сьогодні ця людина — виборець, вона йде на вибори із своїм ослом і подає голос. Але завтра осел здихає. Наступного дня людина відправляється на вибори без осла і виявляється, що вона уже не має права голосувати. Тепер скажіть, хто ж був виборцем — людина чи осел?»

Питання, як кажуть, до цього часу залишається відкритим.

НЕ ОСЕЛ, ТАК ЧИНОВНИК

Щоб бути у Сполучених Штатах виборцем, американському громадянинові, попри всього іншого, треба скласти іспит з конституції США. Англійський учений Харвілл так описав процедуру цього іспиту:

«Біла людина підходить до столу чиновника й одержує для іспиту фразу настільки просту, що її може зрозуміти й мала дитина. Слідом за нею появляється негр і чиновник читає йому: «Легіслатура штату не повинна видавати закони про опалу чи закони екс пост факто»... — Що, — запитує чиновник, — розумієте ви під цим?

Приголомшений негр нічого не розуміє, а тому оголошується нездатним здійснювати виборче право».

«МОСТОВІ ПОВЕЗЛО»

Багато мостів в Англії псується й руйнується через те, що їх по кілька років не фарбують.

Але мостові у Глазго пощастило. Його останнім часом три рази фарбували, до того ж — блискавично. Чому? В чім причина такої «дбайливості» властей міста Глазго?

Причина проста: на мосту тричі з'являлись заклики на захист миру, проти агресії в Кореї. Міські власті зразу знайшли і час, і гроші для фарбування моста.

НЕ СОЛОДКО

Понад 5 років тому на станцію Суми прибули цінні механізми для цукрових заводів.

Механізми нікого не зачіпають і їх ніхто не зачіпає. Стоять вони та червоніють, — чи то від сорому, чи від іржі.

Якби ці механізми язик мали, — вони б сказали:

— Хоч і придбані ми Сумським цукротрестом, та зовсім не солодко нам тут доживати свій вік. Ой, як не солодко!

В. МУХІН.

ХАТА ВИНУВАТА

Надійшов до Пустомитівського відділення Держбанку список дебіторів місцевого вапнозаводу. Ознайомились, Перче, ми з ним і пригадали стару приповідку: «І Гнат не винуват, і Килина не винна, тільки хата винувата, що пустила на ніч Гната». Директор заводу т. Рагуз А. Д., як видно із списку, надав цій приповідці сили закону. Тільки в нього вийшла винувата не хата, а цілий завод. На підставі цього фольклорного «закону» Архип Дмитрович виплачував торік аліменти своїй колишній дружині за рахунок... заводу!

Бажаємо директорові у цьому році користуватись тільки загальним законоположенням, за яким, як відомо, в подібних випадках винен не завод, а директорова зарплата — винувата!

А. ДЬОМКІНА,
Ю. ПЛОТНИКОВ,

Львівська область.

ДОРОГОЦІННИЙ ДЕМИДОВ

Розв'яжи, Перче, задачу: скільки коштує державі один день роботи директора Прилуцького пункту «Заготзерна» Демидова, якщо за три роки його директорування виявлено так званих «невиправданих нестач» на суму в 300000 крб.

Розв'язавши цю задачу, надішли відповідь секретареві Прилуцького РК КП(б) України т. Щукіну та районному прокурору т. Підлужному. Може та відповідь допоможе їм змінити точку зору на діяльність Демидова в «Заготзерні».

В. НЕСТЕРЕНКО.

Чернігівська область.

ХОЛОДНИЙ ГОЛОВА

Знаєш, Перче, чому члени колгоспу ім. Ворошилова називають керівника своєї артілі т. Красоту «холодним головою»? Тому, що він здатний яку завгодно справу заморозити. З його вини колгосп свої завдання виконує погано, тут загублено значну частину врожаю кукурудзи і чумизи, проса і гречки, картоплі і цукрових буряків.

Дивно, що така холодна робота Красоти не кидає в жар керівників районних організацій. Невже він і їх заморозив?

О. ГРОМАДСЬКИЙ.

Драбівський район
на Полтавщині.

ВОНИ НЕ СИДЯТЬ

Не можна сказати, що керівники Сквирського районного Будинку культури сидять не на своєму місці. Вони взагалі не сидять. І вони, і глядачі. Ні на чому! Коли в Будинку культури відбувається якийсь вечір, доводиться приносити стільці з сусідніх установ. Ні газет, ні журналів Будинок культури не одержує. Струнних інструментів немає.

Отак некультурно, дорогий Перче, ставляться керівники виконкому районної Ради до свого Будинку культури.

Ю. ЛУЦЬКИЙ.
В. КОЛОМІЄЦЬ

Київська область.

Остап ВИШНЯ

ОТ МИ ЇХ І ОСВІТИЛИ...

Що таке електрифікація?

Отут уже й починається плутанина.

В енциклопедії про електрифікацію сказано, що вона є розвиток у країні електричної енергії і перевод усього господарського життя країни на нову технічну базу — на базу електрики...

У народі і процес електрифікації, і саме слово електрифікація поєднується з дуже затишними, ніжними і такими любими усякому, такими теплими й ясними, мов саме сонце, словами:

— Лампочка Ілліча...

І коли це слово говориться, або навіть про нього думається,— по хатах, по закапелках та по закутках, по завулках та по вуличках, по школах та по лікарнях, по клубах та по хатах-читальнях, по фермах та по стайнях — геть чисто скрізь! — світлішає, яснішає, веселішає та радіснішає...

А дехто думає, на жаль, що коли його призначено на уповноваженого «Сільелектро» чи на директора електростанції,— оце й є електрифікація!

1. ХОЧУ — НЕ ХОЧУ!

Селище Скотовата, Авдіївського району, Сталінської області, має електроенергію від цегельного заводу «Азовсталі». Пожильці своїм коштом електрифікували своє селище.

Директор цегельні т. Яковлєв Ф. І.— коли хоче, тоді й дає електрику. Рубильника поставив у дворі. Прийде, висмикне рубильника — нема електрики. Іноді по два, по три дні нема електрики. А то й цілий серпень не було.

Гроші бере акуратно.

А спитайте т. Яковлєва, що таке електрифікація,— образиться.

2. І В ГРИШКІВЦЯХ ТЕМНУВАТО

Місто Бердичів. Приміське село Гришківці. Половина мешканців— робітники бердичівських підприємств. Решта — колгоспники. Електроенергію у Гришківці подає Бердичівський «Енергозбут». Подає він її через гришківський колгосп, а колгосп заборгував збутові за енергію. Мешканці платять, а колгосп ні! А темно всім гришківцям!

Невже не можна виділити правих од винуватих?

3. ГЛУХІВСЬКІ ПЕРЕДМІСТЯ

Місто Глухів, Сумської області. Електростанція. Директор — Болгар М. Д. Голова міськради — т. Вербицький. У директора електростанції — світло горить. У центрі Глухова — теж горить. Навіть удень. На передмістях (Веригіно) іноді горить, іноді не горить. Більше не горить... А більше блимає... Електриблимація.

4. А ВАМ — ПОТІМ...

Село Царедарівка, Лозівського району на Харківщині. Колгосп «Червоний орач». 1949 року правління колгоспу зібрало з кожного двора по 50 карбованців на матеріали для електрифікації села. Поставили стовпи, протягли дріт. Підключилися до Лозівської ТЕЦ. Світло єсть у голови правління колгоспу т. Іванченка, секретаря парторганізації т. Крупка, рахівника т. Бардаш. Та в їхніх сусідів. Всього 40 дворів. А всіх дворів у селі 115.

А решта ж як?

А так: очима світить. А голова Іванченко скрізь доповідає:

— Ми село електрифікували...

І не червоніє...

5. БЕЗ ЗАБОБОНІВ

Станція Помічна, Одеської залізниці. Електростанція. Начальник т. Кіро. Любить число 13. Людина, як бачите, без забобонів. Електролічильників нема. Ось і вирішив т. Кіро, що електроенергією користуються всі взимку по тринадцять годин на добу. Чи є вона, чи нема її, тої електроенергії,— все рівно — тринадцять годин горіло!

Тов. Кіро,— а ви не помічаєте, що в Помічнянській школі і в лікарні темнувато?

Та й в усіх залізничників!

Дайте їм не тринадцять годин,— а шість чи сім—тільки, щоб ясних.

Дружній шарж К. АГНІТА

Чи може палії лякають,
щоб був народ м'який, як віск?
Так вдарте їх — хай не звикають!
На голову їм грім і блиск!

(П. ТИЧИНА. «Танці на мечі»).

ПАВЛОВІ ТИЧИНІ

(З нагоди його 60-річчя)

Грають сонячні кларнети,
Сталлю, ніжністю дзвенять.
Любий, рідний наш поете.
Що Вам серцем побажать?

Тільки діяти й творить,
Запалу огнистого.
І перемагать і жить!
Щастя променистого.—
Молодого, молодого,
Молодистого!

Ваше слово — ясновесне,
Незагасне, молоде,—
І таке ж воно прекрасне,
Як ніколи і ніде!

Вам — життя премного літ,
Радісного, чистого!
І від Перця Вам привіт,
Перця буйнолистого.—
Молодого, молодого,
Молодистого!

Дмитро БІЛОУС.

6. ЕЛЕКТРОТРРР!

З великим захопленням узялися колгоспники колгоспу ім. Молотова, Комишеваського району, Запорізької області, електрифікувати свій колгосп. Була якраз сівба, а вони і сіяли, і ями для стовпів копали, ночами стовпи возили, і всіляко бригаді допомагали, щоб засяяла лампочка Ілліча у колгоспі в день міжнародного свята трудящих 1 Травня 1950 р. Дехто придбав радіоприймача. Електролінію сповна закінчили у травні. Тільки б увімкнути в електромережу. І тррр! Далі — ні сюди, ні туди. Закрутилося правління колгоспу. Завертілося... Що за причина,— невідомо. Колгоспники, ясно, ремствують. Гроші за електрифікацію виплатили, а світла нема...

А яка це електрифікація, коли вона не світить... Це так собі — тррр!

7. «МНОГОТОЧІЄ...»

Колгоспники артілі ім. Шевченка, села Степанівці, Ємільчинського району, Житомирської області, витратили 90.000 карбованців на електрифікацію колгоспу (стовпи, дріт, проводка, трансформатори і т. д.). Проведено 250 електроточок... І точка. Власне, многоточіє... Директор Степанівецької МТС С. Т. Журавльов на всіх цих «многоточіях» свою одну,— тільки дуже велику,— точку поставив. Лампочки не світять вже два роки.— Двигун малий! — попервах казав директор...

— Так тепер же ж додатковий поставили!

А тепер, значить, дуже великий,— так чи що, товаришу директоре?

8. ЩОБ ШВИДШЕ...

Щоб швидше, це значить:

а) У м. Богуславі, Київської області, електросвітла часто зовсім не буває, а як буває, то воно «дуже темне».

б) у Києві нема й досі електросвітла в селищі Сирець І-й, Жовтневого району, і робітники,— як вони кажуть,— світять надіями й обіцянками голів райради й міськради.

в) Не освітлена й не забрукована у Києві Друга Лугова вулиця, в районі Байкової гори (Кагановичська райрада). Болото по коліна,— ні конем, ні машиною,— а вночі, коли хоч ув око стрель, просто хоч сідай та плач, хоч стоячи реви...

☆ ☆ ☆

Отакі факти!

Що й казати, факти темнуваті!

От ми їх і освітили... Так тільки ж пером!

А ви б узялися та їх електрикою, електрикою!

Як би вони хороше засяяли!

І зовсім з іншого боку!

ТРАГЕДІЯ АНТИМЕХАНІЗАТОРА

— У свій час, Олечко, я визнав відбійний молоток. Ну, думаю, тепер дадуть спокій. І що ж? Врубовку придумали! Я й врубовку визнав. І що їм? Комбайна придумали! Гаразд, я визнаю й комбайн. Так ти гадаєш, що вони зупиняться на цьому?

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

ПЕРЕЦЬ вмістив фотообвинувачення «Кінокурінь». Виконком Харківської міськради повідомив редакцію, що Харківському кореспондентському пункту Української студії **кінохроніки надано нове приміщення.**

☆ ☆ ☆

До редакції надійшов лист про нетактовне поводження секретаря Ічнянського райкому КП(б) України т. Кукси. На прохання ПЕРЦЯ Чернігівський обком партії перевірив факти, вказані в листі. Рішенням бюро обкому **т. Куксі М. В. оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки і знято з роботи секретаря райкому партії.**

☆ ☆ ☆

Житель м. Одеси т. Немировський поскаржився ПЕРЦЮ, що начальник паспортного столу 9 відділку міліції т. Мезенцев грубо поводиться з відвідувачами. Як повідомило управління міліції МДБ м. Одеси, при перевірці факти, вказані т. Немировським, підтвердилися. **На Мезенцева накладено суворе стягнення.**

☆ ☆ ☆

ПЕРЕЦЬ одержав листа про погану роботу директора Долинської середньої школи т. Ждановича. **Станіславський облВНО зняв Ждановича О. Г. з посади директора.**

☆ ☆ ☆

Старший лісник Будильського лісництва (на Сумщині) Іоненко збудував собі будинок із державних лісоматеріалів. Читачі ПЕРЦЯ повідомили про це редакції. Справою зайнялися слідчі органи. **Іоненка Л. В. засуджено до 12 років тюремного ув'язнення.**

Новітній фокстрот західних імперіалістів.

«Шпильки». (Варшава).

ОСТАННІЙ БІЗНЕС

З чого живе, чим займається Піт Максон,— ніхто не знав. Ходили чутки, що колись він був майже мільйонером, що в часи «сухого закону» він вважався на Уолл-стріті «своєю людиною», що в свій час фоторепортери і любителі автографів бігали за ним так, як бігають вони за голлівудськими зірками.

Але все це було в минулому. Нині ж блискучий фейєрверк кар'єри Максона погас. На зміну йому прийшло повільне тління, безпросвітне животіння викинутого за борт бізнесмена.

Одного вечора Піт, стомлений і злий, блукав вулицями міста. Хотілося їсти. Чорні думки настирливо лізли під шляпу. Раптом пронизливий лемент репродуктора примусив його насторожитись. Піт мимоволі притишив крок.

Це був черговий радіоогляд. Радіооглядач із захопленням розповідав про переваги атомно-бактеріологічної війни над звичайною «примітивною» війною і натхненно закликав справжніх американців зберігати твердість духу, підтягти тугіше пояси і вступити в боротьбу з небезпечними думками. Цього вимагав «надзвичайний стан», запроваджений у Штатах.

Піт ближче підійшов до репродуктора.

— Леді і джентльмени! — невгавав оглядач.— Зараз ми розповімо вам про останні успіхи комісії по розслідуванню антиамериканської діяльності. Гувер, у розмові з нашим кореспондентом, повідомив, що...

Далі оглядач почав сумлінно перераховувати численні заслуги містера Гувера. Згадано було і винайдений ним спосіб одержання відбитків пальців у новонароджених, і новий універсальний звукозаписуючий апарат з символічною назвою «Гаррі», і всякі інші, необхідні для Америки, відкриття і винаходи...

Прослухавши це повідомлення, Піт раптом весь ожив:

— Хелло, Піт! — стукнув він себе по лобі.— Вдар лихом об землю. Адже це новий бізнес. З одного долара ти зробиш десять тисяч!..

... Того вечора сусіди вперше за останній час бачили Піта веселим і бадьорим. Він підіймався сходами, безтурботно насвистуючи модний фокстрот. Обережно, як дитину, Піт ніс на руках якийсь пакунок. Ховаючись від пильних поглядів сусідів, він прожогом ускочив до своєї кімнати. Замкнувши двері, Піт поклав пакунок на стіл. Тремтячими руками розгорнув рожевий папір, і перед його очима заграв нікелевим блиском апарат для звукозапису.

... Піт працював від зорі до зорі. Справу підслухування він поставив на широку ногу. Його апарат побував у квартирах сусідів, під прилавками магазинів, у місцях розваг.

Піт умудрявся записувати шепіт глядачів у театрі, бурчання перехожих, сердиті зауваження відвідувачів барів і ресторанів після чергового виступу Трумена, голосіння вдів, що одержали траурні повідомлення з далекої Кореї. У кожному випадку Піт точно встановлював адресу, прізвище й професію особи, що наважилась висловити небезпечні для Штатів думки, і все занотовував до своєї книжки.

Коли книгу було списано до останньої сторінки, Піт вирішив поїхати до Вашінгтона. В ніч перед від'їздом не спалось. Він марив... Ось він іде мармуровими сходами федерального бюро. Його зустрічає сам Гувер. «Ви справжній американець! — говорить Гувер.— Я вас зроблю найбагатшою людиною в Америці».

Марення Піта обірвав настирливий стукіт у двері.

Коли він одчинив, перед очима заблищали поліцейські бляхи.

— Хелло, бовдуре! — гримнув поліцай.— Що вам снилося, крім електричного стільця? Ви, здається, не сподівались? Га? Нам точно і все відомо про вашу антиамериканську писанину. Давайте її сюди! — і несподівані «гості» штовхнули його до кімнати.

Піт закліпав очима, остовпів. Перед ним ще раз блиснула бляха, і щось важке опустилось на голову.

На другий день газети повідомляли: «Під час автомобільної катастрофи загинув якийсь Піт Максон, 48 років, людина без певних занять. При ньому було знайдено лінгафон і записки, що стали предметом особливої уваги федерального бюро».

Р. ЮР'ЄВ.

Оформлення номера О. КОЗЮРЕНКА.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31, 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 2 (205) (на украинском языке). Підписано до друку 19. I. 1951 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 00378. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 92. Тираж 100.000 прим.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Виступаючи у Вашінгтонському національному клубі преси, Еттлі заявив, що в Кореї «англійський прапор буде майоріти поряд із американським прапором».

ЄДИНИЙ ВИПАДОК, КОЛИ МІСТЕР ЕТТЛІ СКАЗАВ ПРАВДУ.